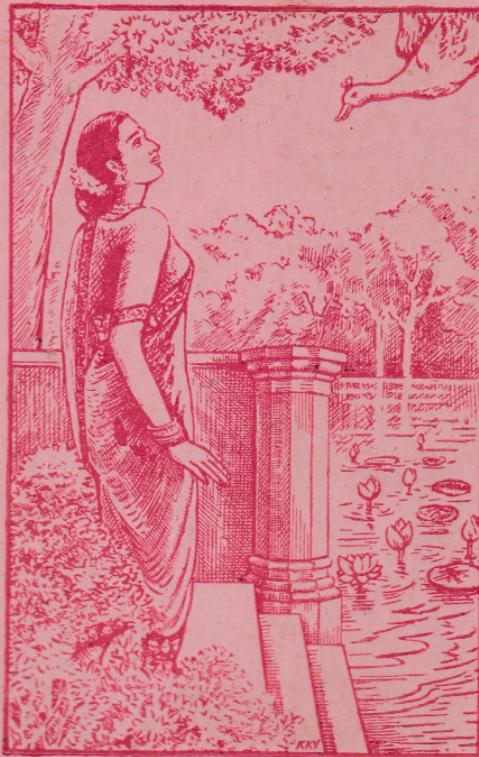

பால்பாளின் உயர்த புத்தம் — III

தமிழ்ந்தி

சன்னகம்:

வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

தமயந்தி

1952ஆம் ஆண்டு பெற்றுவரி மாதம் 29ஆந் திகிடி வெளிவந்துள்ள இலங்கை அரசாங்க வர்த்தமானப் பத்திரிகையில் உதவிநன்மொடைபெறும் தன்மொழிப் பாடசாலைகளுக்கும், இருபாலைப் பாடசாலைகளுக்கும், ஆங்கில பாடசாலைகளுக்குமான ஒழுங்குச் சட்டத்தின் 19(A) ஆம்பிரி சில பிரசரிக்கப்பட்டதிற்கமைய இப் புத்தகம் ஒரு உபயாட யுத்தகமாக உபயோகித்தற்கு வித்தியாகிப்பதி அவர்களால் அங்கீரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கொழும்பு 2,
19-10-61

குன்பாலா — சேநுதிறு
செயலாளர்
பாடநூற் பிரசர ஆலோசனைச் சபை

சன்னகம்:

வட - இலங்கைத் தமிழ் நூற் பதிப்பகம்
பதிப்புரிமை] [1993

முதலாம் பதிப்பு 1961

திருத்திய பதிப்பின் மறு இரகரம் (12ஆம் பதிப்பு) 1993

கிழவு மாண்பு

ஏகவிநியோகஸ்தர்கள் :

சன்னுகம்
தலைக்குமி புத்தகசாலை

சன்னுகம்
திரும்கள் அழுத்தகம்

பதிப்புரை

பாரதத்துட பல கிளைக் கதைகள் இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விசேஷ சம்பவத்தை விளக்க எழுந்த உபகதைகளாம். அவற்றுள் நளன் கதை, சூதாடலின் தீமையை விளக்க எழுந்தது. அக் கதையைத் தமிழிற் செய்யுளாக இருபுலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள்.

உபகதைகள் அறிவு விளக்கத்துக்கும், மனமகிழ்ச்சிக்கும் ஏதுவானவை. இதனால், முற்காலத்தில் இக் கதைகள் பலராலும் படிக்கப்பட்டு வந்தன. இவ்வழக்கம் வரவர அருகிவருகின்றது.

பாடசாலை மாணவர்கள் இயல்பாகவே கதைகேட்கும் விருப்புடையர். அவர்களின் ஆவலைத் தூண்டுவதற்காகப் பல உபகதைகளை வெளியிடல் பயன்தரத்தக்கதென எண்ணி ‘நளன் கதை’யைத் ‘தமயந்தி’ என்னும் பெயரில் மாணவர்க் குபயோகமாகும் வண்ணம் வெளியிடுகின்றேம்.

அன்பர்களும் ஆசிரியர்களும் ஆதரவு அளிப்பார்களென எண்ணுகிறேம்.

பதிப்பக்தர்

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

1.	வரலாறு: தமன முனிவர் வருகை, தமயந்தி பிறப்பு, நளன் அன்னத்தைக்காணுதல், அன்னம் தமயந்தியிடம் செல்லுதல்.	1 4
2.	தேவர்கள் தமயந்தியை மணக்க விரும்புதல்: நளனைத் தூதுபோக வேண்டுதல், நளன் தூது போக உடன்படல், நளன் தமயந்தியைக் காணுதல், தமயந்திநளனையேமணக்கவிரும்புதல்.	6 11
3.	தமயந்தியின்சுயம்வரம்: தேவர்கள் மாறுவேடம் பூண்டிருத்தல், தமயந்திநளனுக்குமாலைசூட்டல், குழந்தைகள் பிறப்பு.	12 14
4.	சனீஸ்வரன் சபதம்: நளனைப் புட்கரன் சூதாட அழைத்தல், நளன் நாடு நகரை இழுத்தல், நளனைத் தமயந்தி தேற்றுதல்.	15 18
5.	நளனும் தமயந்தியும் காடுபுகுதல்: நளன் வஸ்திரத்தை இழுந்தமை, நளன்தமயந்தியைப் பிரிதல்.	20 22
6.	காட்டில் தமயந்தி வருந்துதல்: தமயந்தி வேடனைச் சபித்தல், தமயந்தியை முனிவர்கள் ஆதரித்தல்.	24 26
7.	தமயந்தி வியாபாரிகளைக் காணுதல்: மத யானை கள் அட்டகாசம், தமயந்தி சேதி நகரை யணுகுதல்.	27 28

8. நளன் கார்க்கோடகளைக் காணுதல்; நளன் உருவம் மாறுதல், நளன் இருதுபன்னை அடைதல், நளன் தமயந்தியை நினைத்து வருந்துதல். 30
 9. தமயந்தியைத் தூதுவன் காணுதல்; அரசி தமயந்தியை இன்னைளன் அறிதல், தமயந்தி விதர்ப்பதேசம் திரும்புதல். 33
 10. தமயந்தி நளைனத் தேட ஆளனுப்புதல்; தமயந்திக்குச் சுயம்வரமென்று கேட்ட நளன் வருந்துதல், இருதுபன்னன் சுயம்வரத்துக்கேகுதல், வீமனை இருதுபன்னன் காணல், நளைனக் காணத் தமயந்தி தோழியை அனுப்புதல், நளன் குழந்தைகளைக் காணுதல், நளைனத் தமயந்தி யறிதல், நளன் நாடு நகரைத் திரும்ப அடைந்து சந்தோஷமாக வாழ்தல். 42

தமயந்தி

தமயந்த

1

வரலாறு

முன்னெரு காலத்திலே வீமன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் ஆண்ட நாடு விதர்ப்ப தேசம். அவன் வீரத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் சிறந்தவன். சேனைகளும் படைக்கலங்களும் அவனுக்கு எண்ணிக்கையற்று இருந்தன. விதர்ப்ப தேசம் நீர்வளத்திலும் நிலவளத்திலும் சிறந்தது. அங்குள்ள குடிகள் அரசனிடம் அதிக அன்புள்ள வர்கள். அரசன் அவர்களை ஆதரித்து வந்தான்.

வீமராசன் மிகவும் கல்வியறிவுள்ளவன். அளவற்ற செல்வமும் அவனுக்குண்டு. அவனுடைய பத்தினியிடம் மிகுந்த அன்புள்ளவன். எல்லா நலன்களுமிருந்தும் அவனுக்குப் பிள்ளைப் பாக்கியமில்லை. ஆகையால் அரசன் கடவுளை நினைத்து வழிபட்டான். புத்திரப்பேறு கிடைக்க வேண்டுமென்று பல விரதங்கள் அனுட்டித்தான்.

தமன முனிவர் வருகை

ஒருநாள் வீமனுடைய அரண்மனைக்குத் தமனர் என்ற பெயருடைய ஒரு முனிவர் வந்தார். அவர் பெரியஞானி. சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தார்.

தவர். தன்னுடைய அன்பர்களின் குறைகளை அகற்ற வல்லவர். அரசன் அம் முனிவரை வர வேற்று மிக்க அன்புடன் உபசரித்தான். முனிவர் மகிழ்ச்சியற்று அரசனையும் அவனுடையமனையையும் ஆசிர்வதித்தார். அவர்களுக்குப் பின்னொப்பேறு கிடைக்குமாறு அநுக்கிரகித்தார். அதன் பின்னர் அம் முனிவர் தவஞ் செய்யச் சென்றார்.

தமயந்தி பிறப்பு

சிலகாலஞ் சென்ற பின் வீமராசனுக்கு அவன் தேவி வயிற்றில் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அம் மகவுக்குத் தமயந்தி என்று பெயரிட்டார்கள். ஏனெனில், தமன முனிவரின் அருளினால் அல்லவா அக்குழந்தை கிடைத்தது? தமயந்திமேல் அவ ஞுடைய பெற்றோர் அளவற்ற பிரியமாயிருந்தார்கள். குழந்தையும் பூர்வபக்கச் சந்திரன் போல் வளர்ந்தது.

தமயந்திக்குப் பதினாறு வயது வந்தபோது அவள்போல் அழகுள்ள பெண்கள் ஒருவருமில்லை. அவளுடைய அழகும் குணமும் அறிவும் எல்லாத் தேசங்களிலும் தெரியவந்தன. பல தேசத்து இராசகுமாரர்கள் தமயந்தியை விவாகஞ்செய்ய விரும்பினர். அங்ஙனம் விரும்பியவர்களுள் நளன் என்பவனும் ஒருவன். அவன் நிடத் நாட்டுக்குத் தலைவன்.

அழகிலும் ஆற்றலிலும் நளன் கீர்த்திபெற்றவன். அக் கீர்த்தி எப்படியோ தமயந்தியின் காதுக்கு எட்டியது. அவனது ஆண்மையும் வீரமும்

அவளுக்கு இன்பத்தை யளித்தன. ஆகையால் நளனையே தனக்குக் கணவனுக்குப் பெற வேண்டுமென்று தமயந்தி விரும்பினார்கள். நளனும் அவளைக் காதலித்தான். எனவே இவர்களிருவரும் கண் காணுமலே ஒருவரை யொருவர் நேசித்தனர். எந்தவேளையிலும் நளன் தமயந்தியையே மனதில் நினைத்து வந்தான்.

நளன் அன்னத்தைக் காணுதல்

இப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் நளமகாராசன் தனது பூஞ்சோலையில் உலாவினான். அங்கே அநேகம் அன்னப் பறவைகள் காணப்பட்டன. அவை மிகவும் அழகுள்ள பறவைகள். அவற்றின் இறகுகள் பொன்னிறமானவை; அலகுகள் பவளம் போலச் சிவப்பாயிருந்தன.

இந்த அன்னப் பறவைகளைக் கண்டு நளன் ஆசையுற்றான். ஆகையால் அவன் மிகவுந் தந்திரமாக ஓன்றைப் பிடித்துக்கொண்டான். உடனே அந்த அன்னம் பயந்து தனது சிறகுகளை யடித்தது. ஆனால் நளன் கைவிடவில்லை. அவ்வன்னம் அதனால் மனங்கலங்கி நளனிடம் பின்வருமாறு கூறிற்று:—

“ஓ அரசனே ! என்னைக் கொல்லாதே ; விட்டுவிடு; உனக்குப் புண்ணியமுண்டு. விதர்ப்பதேசத்து இராசகுமாரி தமயந்தி உன்னைக் காத விக்கிருள். அவளிடம் உன்னைப்பற்றி யான் சொல்லுகின்றேன். அவளை உனக்கு விவாகஞ்

செய்துவைக்க நான் உதவியாயிருப்பேன். ஆகையால் அரசனே ! என்னை விட்டுவிடு.''

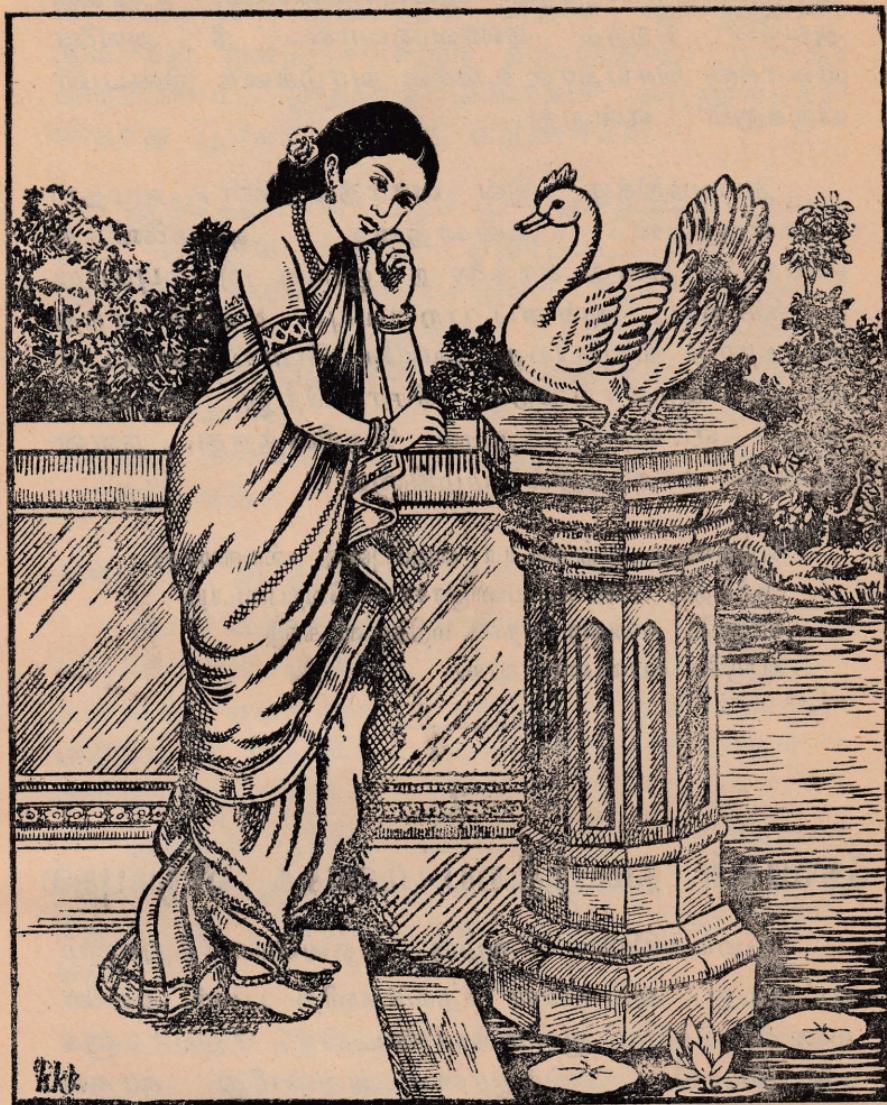
தமயந்தியின் பெயரைக் கேட்டளவில், நளன் மகிழ்ந்தான். அந்த அன்னப் புள்ளிடம் இன்னும் கதை கேட்க விருப்புற்றுன். ஆகையால் அவன் அன்னத்தைக் கிழேவிட்டுப்பின்வருமாறுகூறினான்:

“அன்னமே! நீ மிகவும் நல்ல பறவை. எனக் காக நீ போய்த் தமயந்தியிடம் என் அன்பைத் தெரிவிப்பாயா? தமயந்தியையன்றி வேறொரையும் மணஞ்செய்யமாட்டே னென்று அவளிடஞ்சொல். அதன் பின்னர் என்னிடம் வந்து மறுமொழி கூறவேண்டும்.”

அன்னம் தமயந்தியிடம் செல்லுதல்

அந்த அன்னப்பறவை சொன்னசொல் தவருத நல்ல குணமுள்ளது. நளன் கூறியவற்றை அப்படியே தமயந்தியிடம் உரைப்பதாக வாக்களித்தது. உடனே விதர்ப்பதேசம் பறந்து சென்றது. அங்கே பூங்காவனத்தில் தமயந்தி நின்றாள். அவனுடன் கூடத் தோழிமார்கள் நிற்கிறார்கள். அந்தப் பூங்காவின் மத்தியிற் போய் அன்னப்பறவை நின்றது.

அன்னத்தின் அழகில் மருண்ட தமயந்தி மிக மகிழ்ச்சியுடன் கிட்ட நெருங்கினாள். அச்சமயத் தில் அந்த அன்னம், “ஓ தமயந்தி! நிடத் நாட்டைப் பரிபாலிக்கும் நள மகாராசன் உன்னை மணக்க விரும்புகிறேன். அழகிலும் ஆண்மையிலும்

துமயந்தியும் அன்னமும்

அவனுக்கிணையானேர் இவ்வுலகிலில்லை. உனக்கு அவனே சிறந்த கணவனுவான். நீ அவனை விவாகஞ் செய்தால் உங்கள் வாழ்க்கை இன்பமா யிருக்கும்' என்றது.

தமயந்திக்கு இவ் வார்த்தைகள் அழுதம் போலிருந்தன. அன்னத்தை அவளைனத்து வைத்துத் தனது காதலை நளனுக்கு இயம்புமாறு கெஞ்சினால். அன்னப் பறவையும் அதற்கிசைந்து நிடதநாடு திரும்பியது. அங்கே போய் நளனிடம் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்லிற்று தமயந்தி கூறிய எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தது. நளன் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கினான்.

நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புலனு நல்லமைச்சா
ஆர்க்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா — வேற்படையும்
வாஞ்சுமே கண்ணே வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆஞ்சுமே பெண்மை அரசு.

2

தேவர்கள் தமயந்தியை மணக்க விரும்புதல்

தமயந்தியின் அழுகு தேவலோகத்துக்கும் எட்டியது. அங்குள்ள தேவர்களிற் பலர் அவளை மணஞ் செய்ய ஆசைகொண்டனர். தேவர்களுக்கதிபதியாகிய இந்திரன் அவள்மீது காதல் கொண்டான்; வருணனும் ஆசை வைத்திருந்தான்; குபேரன் இவர்களை யறியாமல் அவளை

விரும்பினேன் : இயமனும் அவளை நேசித்தான். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமயந்தியை மணக்க விரும்பினர். இதனால் அவர்கள் வானுலகத்தி விருந்து பூலோகத்துக்கு வந்தார்கள்.

இத்தேவர்கள் விதர்ப்ப தேசத்துக்குச் செல்லும் வழியில் நளன் எதிர்ப்பட்டான். நளனுடைய எழில் அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. இத்தகைய புருடோத்மனைத் தமயந்தி விரும்புவாள் என அவர்கள் அறிவார்கள். எனவே, அவனுடைய உதவியாற்றுன் தங்கள் காரியம் சித்தியாகுமென்று அவர்கள் நம்பினார்கள்.

நளனைத் தூதுபோக வேண்டுதல்

நளன் தேவர்களை நமஸ்கரித்தான். இந்திரன் அவனை ஆசிர்வதித்து, “ஓ நள மகாராசனே ! உன்னால் எமக்கொரு காரியம் ஆகவேண்டும். அதற்கு நீ உதவிசெய்வதாக வாக்களிப்பாயா ?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு நளன் மனமகிழ்ந்து, “தேவரீர் வேண்டுகோளுக்கு எதிர்மாற்றமுண்டா? தங்கள் சித்தப்படி செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கின்றேன்” என்றார்கள்.

உடனே தேவேந்திரன், “மகிபதி, விதர்ப்ப நாட்டு இராசபுத்திரி தமயந்தியை மணக்க வேண்டி நாம் வந்துள்ளோம். இதனை முற்று விக்க வல்லவன் நீயே ஆகையால் அவளிடம் நீ

தூது சென்று எம்து விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் '' என்றுன்.

இச் சொற்களைக் கேட்ட நளன் இடியேறு கேட்ட நாகம்போற் பதைப்பதைத்தான். தமயந் தியை மணக்க விருப்பவன் அவனல்லவா? அப்படி யிருக்கத் தேவர்கள் இப்பொழுது வந்து குறுக்கிடு கின்றனர். இது யாதாய் முடியுமோ? என்று அஞ்சிய நளன், ''தேவரேறே! தமயந்தியை மணஞ்செய்ய யானே விரும்பியுள்ளேன். அங்ஙன மிருக்கத் தங்களுக்காக யான் எவ்வாறு தூது செல்வேன்?'' என்றுன்.

இந்திரன் கோபங்கொண்டு, ''அரசனே! நீ ஒரு வாக்குத் தவறுத் வேந்தன் என்று என்னி யிருந்தேன். முதலில் நீ எமக்குதுவி செய்வதாக வாக்களித்ததை மறந்தனயா? இப்பொழுது அதனினின்றும் வழுவுவது முறையாகுமா?'' என்றுன்.

நளன் தூதுபோக உடன்படல்

நளன் சத்தியவேந்தன்; சொன்னசொல் தவறுத் தனி மன்னன். ஆகையால் தேவர்களின் வேண்டு கோருக்கினங்கி மீண்டுஞ் சொல்வான் : ''வானுறைவீர! உங்கள் விருப்புக்கு யான் எதிர் பகரவில்லை. தமயந்தியிடம் தூதுசெல்ல உடன் படுகிறேன். அவளிடம் உங்கள் வேண்டுகோளைக் கூறுவேன். ஆனால் தமயந்தியின் அந்தப்புரம் கட்டுக்காவலுள்ளது. அதை நான் எவ்விதம் அனுகி அவளைக் காண முடியும்?'' என்றுன்.

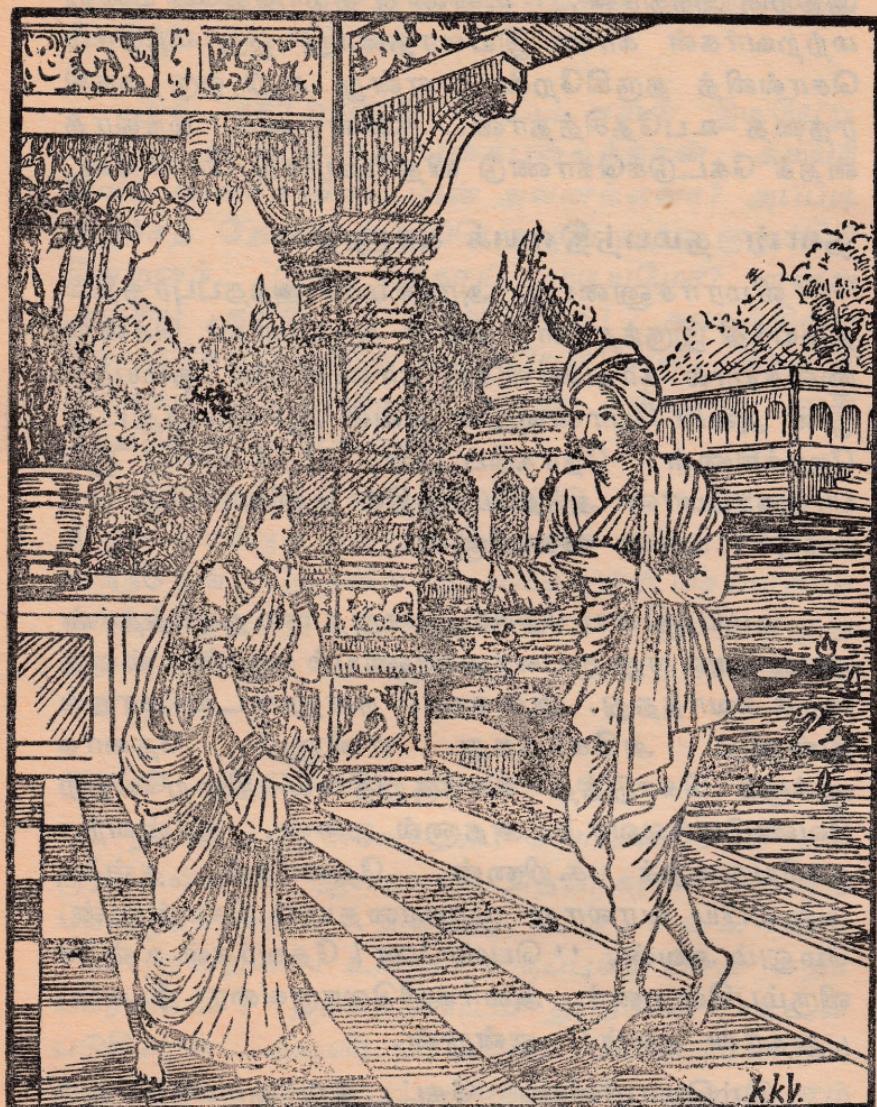
அதற்கு இந்திரன், “ உன்னைத் தமயந்தியே யன்றி மற்றவர்கள் காண இயலாதவாறு ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தருகிறேன் ” என்று கூறி ஒரு மந்தி ரத்தை உபதேசித்தான். நளன் அம் மந்திரத் தைக் கேட்டுக்கொண்டு விதர்ப்பநாடு சென்றுன்.

நளன் தமயந்தியைக் காணுதல்

வீரமாசனுடைய அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் தமயந்தி இருந்தாள். நளன் அருபமாகச் சென்று ணைக்கயால் காவலாளிகள் காணவில்லை. தமயந்தி முன் அவன் போனவுடன் அவள் ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினான். நோக்கிப் பின், “ நீர் யார்? இப்பாதுகாப்பான அந்தப்புரத்தில் தனியாக எப்படி வந்தீர்? ” என வினவினான்.

தமயந்தியை நேரில் அன்றுதான் தரிசித்தான் நளன். அவளது ரூபலாவண்ணியம் அவன் உள்ளத் தைக் கவர்ந்தது. ஆகையால் நளனுடைய காதல் இன்னும் அதிகரித்தது. எனினும், தேவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா? அதனால் நளன், தான்வந்த காரியத்தைக் கூறினான். தேவர்கள் தன்னை அனுப்பிய வரலாறு முழுவதையும் சொன்னான். மேலும் அவன், “ பெண்ணே! தேவர்கள் உன்னை விரும்புகின்றனர். அவர்களிலொருவரை நீ வரிப் பதுதான் நலம் ” என்றான்.

இம்மொழியைக் கேட்டதும் தமயந்தி துடிதுடித்து, “ வேந்தே! தாங்கள் மொழிவது யாது? என் மனமாரத் தங்களையே யான் காதலிக்கின்

நளன் தமயந்தியிடம் தாதுசெல்லல்

றேன். தங்களைத் தவிர வேறொரையும் மணந்து கொள்ள உடன்படேன்'' என்றார்கள். அதற்கு நளன் ''மாதரசி, நீ புகல்வது சரியே. ஆயினும் இந்திரன் முதலியோர் தேவர்கள். கேவலம், நான் ஒரு மாணிடன். அவர்கள் முன்பு நான் எம்மாத்திரம்? அக் கடவுளார்க்கு மாருக என்னை வரிப்பையேல் நான் அவர்கள் சாபத்துக்காளா வேன். இது திண்ணைம்'' என்றார்கள்.

தமயந்தி நளனையே மணக்க விரும்புதல்

அதற்குத் தமயந்தி, ''அரசே! அஞ்சேல், என் தந்தை சுயம்வரம் ஒன்று ஏற்பாடு செய்துள்ளார். அதற்குத் தேவர்களும் வருவார்கள். அவர்கள் சமுகத்திலேயே யான் தங்களுக்கு மாலை சூட்டுவேன். அப்போது தேவர்கள் கோபிக்க மாட்டார்கள்லவா?'' என்றார்கள்.

நளன் மனமகிழ்ந்து தமயந்தியைப் புகழ்ந்து தேவர்களிருந்த இடத்தை அடைந்தான். நடந்த வரலாற்றினத்தையும் அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தான். எல்லோரும் தமயந்தியின் சுயம்வரத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அழகு சுமந்தினைத்த ஆகத்தாள் வண்டு
பழகு கருங்கூந்தற் பாவை — மழகளிற்று
வீமன் குலத்துக்கோர் மெய்த்தீபம் மற்றவளே
காமன் திருவுக்கோர் காப்பு.

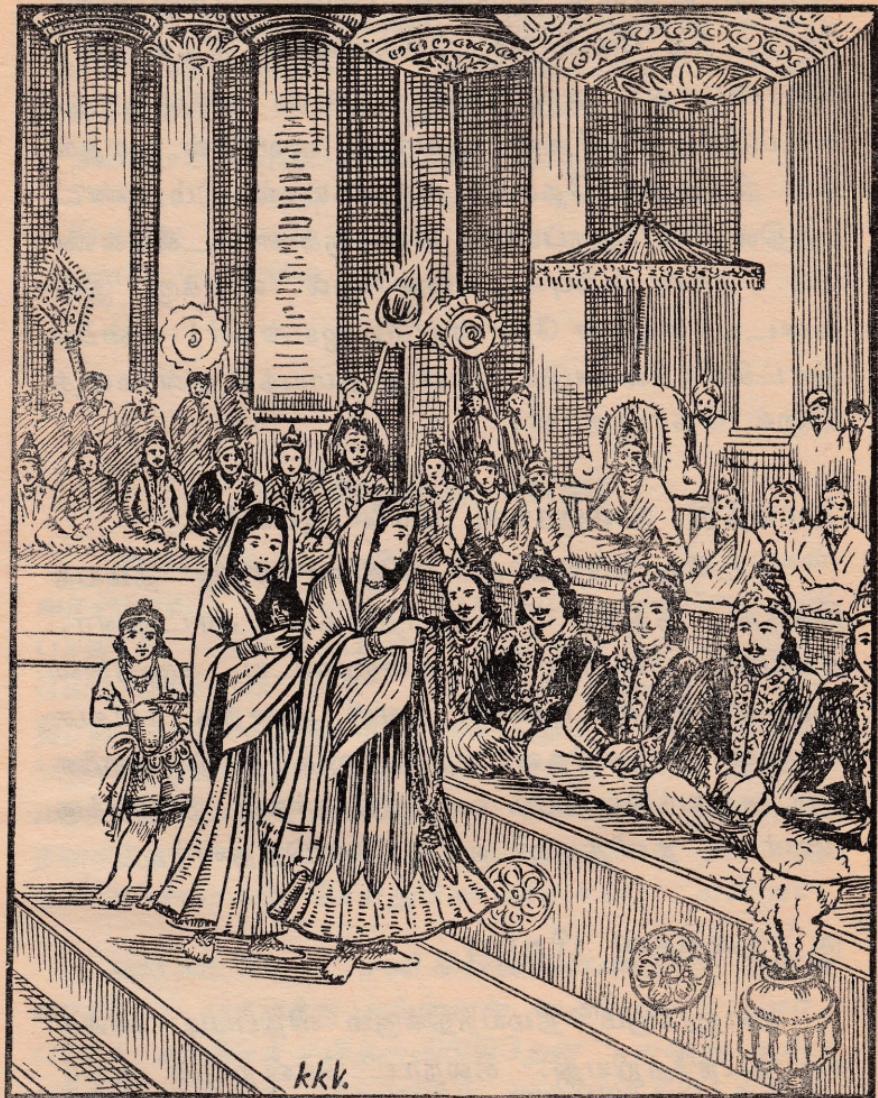
தமயந்தியின் சுயம்வரம்

தமயந்தியின் சுயம்வர தினமும் வந்து சேர்ந்தது. எல்லாத் தேசத்தரசர்களும் அதற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒரு புஷ்ப மாலையைக் கையிலேந்திதி தமயந்தி மண்டபத்தினுள் நுழைந்தாள். அவளுடைய தோழி ஒவ்வொரு மன்னராக அறிமுகப்படுத்தினாள். அம்மன்ன ரெல்லோரும் தமயந்தியின் எழிலில் மயங்கியிருந்தனர்.

தேவர்கள் மாறுவேடம் பூண்டிருத்தல்

இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அச் சுயம்வர மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் சுயரூபத்தில் இருக்கவில்லை. நளனைப் போல் மாறுவேடம் பூண்டிருந்தனர். அதனால் அம் மண்டபத்தில் ஆறு உருவங்கள் நளனையொத்திருந்தன. இவர்களைக் கண்ட தமயந்தி திகைத்துப் போய் நின்றாள். இவர்களில் யார் சரியான நளன் என்று அவளால் அறிய முடியவில்லை. உடனே அவளுக்கு ஒரு யுத்தி தோன்றிற்று. தான் காதலித்த நளனுக்கு மாலை சூட்ட விரும்பி அவள் தேவர்களை நினைத்து வழிபட்டாள்.

“தேவர்காள் ! நிடத்தநாட்டுத் தலைவன் நளனைத்தான் யான் மனக்க விரும்பினேன்.

kkk.

கயம்வர மண்டபத்தில் தமயந்தி

ஆகையால் எனது கற்புக்குப் பங்கம் வராது நீவிர் காப்பாற்ற வேண்டும். தேவர்களின் நிழல் நிலத் தில் விழாது; அவர்களின் இமை கொட்டாது; உடம்பிலே வியர்வை படியாது; அவர்கள் பாதங் கள் நிலத்தில் தோயா. ஆகையால் இம் மண்ட பத்தில் நீவிர் இருப்பதை எனக்குக் காட்டல்வேண்டும். நான் கற்புடையவளானால் எனக்கு இவ் வடையாளங்கள் தோன்றும். ஐயன்மீர்! என்னை இரட்சிக்க வேண்டும்' என்று தமயந்தி தன் மனத் தினால் தொழுதாள்.

தமயந்தி நளனுக்கு மாலைசூட்டல்

உடனே தேவர்கள் கருணைகூர்ந்து தமயந் திக்குத் தங்கள் சுயரூபத்தைக் காட்டினர். தமயந்தி மனமகிழ்ந்து நளனுடைய கழுத்தில் மாலையைச் சூட்டினால். நளன் ஆனந்த பரவச மானன். தேவர்கள் சந்தோஷத்தோடு நளனை யும் தமயந்தியையும் வாழ்த்தினர்கள். நளனுக்கு அவர்கள் தனித்தனி வரங் கொடுத்தனர்.

குழந்தைகள் பிறப்பு

நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் விதிப்படி விவாகம் நடந்தேறியது. சிலநாட் சென்றபின் அவர்கள் நிடத் நாட்டுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே சில காலம் சந்தோஷமாக வாழ்ந்தனர். அவர்

களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன. ஒன்று ஆண்; மற்றது பெண். இந்திரசேனன் என்று ஆண் குழந்தைக்குப் பெயரிட்டனர். பெண் குழந்தையின் பெயர் இந்திரானி.

திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தா மரைகும்போய் வெண்டா மரையாய் வெளுத்தவே — ஒண்டாரைக் கோமாலை வேலான் குலமாலை வேற்கண்ணால் பூமாலை பெற்றிருந்த போது.

4

சனீஸ்வரன் சபதம்

தமயந்தியின் விவாகம் முடிந்து தேவர்கள் வானுலகம் புக்கனர். போகும் வழியிலே சனி பகவான் எதிர்ப்பட்டார். சனி ஒரு தீய கடவுள். கோபங்கொண்டாற் சபித்துப்போடுவார். இந் திரன் முதலானேரைக் கண்டதும் சனிபகவான், “நான் தமயந்தியின் சயம்வரத்திற் போய் அவளை மணஞ்செய்யப்போகிறேன்” என்றார். இந்திரன் நகைத்து, “சயம்வரம் முடிந்தது. தமயந்தி நளை விவாகஞ்சு செய்துகொண்டாள்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட சனி சினங்கொண்டு, “அந்த மானிடப் பதருக்கு அவ்வளவு தைரியமா? பார், பார்! அவனைச் சபித்துவிடுகிறேன்” என்று ஆர்ப்பரித்து நின்றார். தேவர்கள் கையமர்த்தி சனீஸ்வரரே! கோபந் தணிக. எங்கள் சாட்சியில் வீமன் திருமகளை வரித்தான் நளன். அவன் சகல குண

சம்பன்னன். வேத சாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்தவன். உயிர்களிடத்து அன்புள்ளவன். சத்தியவிரதன். தேவர்களுக்கு நித்திய யாகங் செய்யவன். ஆகை யால் உமது சாபங்கள் அவனை யொன்றுஞ் செய்யா. அவை திரும்ப உம்மிடமே வந்து சேரும்” என்றார்கள்.

நளனைப் புட்கரன் சூதாட அழைத்தல்

ஆனால், சனீஸ்வரன் கேட்காமல் நிடத்தநாடு சென்றார். அங்கே புட்கரன் என்ற பெயருள்ள ஒரு சிற்றரசனிருந்தான். சனி அவனிடம் போய் “அரசே! நளன் என்பவனுடன் நீ சென்று சூதாடு வாய். ஆடும்போது உனக்கே எல்லா ஆட்டத்தி லும் வெற்றி கிடைக்கும். நளன் தனது நாட்டை யும் அரசையும் இழப்பான். நீ அவற்றை ஆளக் கடவாய்” என்றார். புட்கரன் மனமகிழ்ந்து நளனிடஞ் சென்று சூதாட அழைத்தான். காலக் கொடுமையினால் நளனும் அதற்குடன்பட்டான்.

நளன் சூதாடத் துணிந்தமையைக் கண்ட அமைச்சர்கள் அது தீதென்று புத்தி சொன்னார்கள். தமயந்தி எவ்வளவோ மன்றுடி வேண்டிக் கொண்டாள். ஆனால் யார் என்ன சொல்லியுமென்று ஊழ்வினைவயத்தாற் கலிகுடி கொண்டமையால், நளன் தன் மதியிழந்து சூதாட ஆரம்பித்தான்.

நளன் நாடு நகரை இழத்தல்

கேடு வரும்போது மதி கெட்டுவிடும் என்றபடி நளன் ஆட்டத்திற் கவனஞ் செலுத்தவில்லை.

நளன் புட்கரஞ்சன் சுதாஸ்

அதனாற் புட்கரன் வெற்றிகொண்டான். முதலில் நளன் தனது சேனைகளையும் பரிவாரங்களையும் பணயம் வைத்தான். பின்னர் தனது நாட்டை யும் அரசுரிமையையும் இழந்தான். சுற்றில் அவன் எல்லாவற்றையும் பறிகொடுத்துவிட, அவன் மனைவி தமயந்தி மாத்திரம் எஞ்சி நின்றான். புட்கரன் அவளையும் பணயமாக வைத்தாடும்படி தூண்டினான். ஆனால் நளன் அதற்குடன்படவில்லை. ஆட்டமும் முடிந்தது.

நளனைத் தமயந்தி தேற்றுதல்

இப்போது நளனுக்குரித்தான் பொருள்கள் ஒன்றுமில்லை. அவனது இராச்சியமும் மற்றும் செல்வங்கள் யாவும் புட்கரனுக்காயின. வெறுங்கையோடு நின்ற அரசனைப் பார்த்துத் தமயந்தி பரிதவித்தாள். பின்பு அவள் தன் கணவனை நோக்கி, “பிராண்நாதா! தாங்கள் கவலற்க. எனது தந்தை வீமராசன் இல்லத்திற்கு ஏதுவோம். அங்கே சகல வசதிகளுடனும் நாம் வசிக்கலாம்” என்றான். அதற்கு நளன், “பிரியே! முன்பு உன்னை விவாகஞ் செய்த காலத்திற் பல வரிசைகளுடன் சென்றேன். இப்போது இக் கோலத்துடன் யான் எங்ஙனம் செல்வேன்? யாவற்றையும் இழந்த யான் காட்டகம் செல்வேன்” என்றான்.

இங்ஙனம் நளன் கூறுதலும் தமயந்தி, “நாதா! தங்களுடன் யானும் வருகின்றேன். எங்கள் மக்களை மாத்திரம் என் பிதாவின் அரண்

மனைக்கு அனுப்புவோம்” என்றால். நளனும் அதற்கு உடன்பட்டு வாரிசேனன் என்ற தனது தேர்ப்பாகளை அழைத்து. “வாரிசேனே! எனது குழந்தைகளை விதர்ப்ப தேசத்துக் கழைத்துச் செல்வாய்” எனக் கட்டளையிட்டான். குழந்தைகளிருவரும் தம் தாய் தந்தையரைப் பார்த்துக் கதறினார்கள். நளனுக்கு அக்காட்சி வருத்தத்தையளித்தது. தாயானவள் ஆற்றெழுஞைத் துயரத்துடன் பிள்ளைகளை யணைத்து முத்தமிட்டு அனுப்பிவைத்தாள். வாரிசேனன் குழந்தைகளையழைத்துக்கொண்டு சென்றால்.

விதர்ப்ப தேசத்தில் வீமராசன் அரண்மனையில் அவர்களைச் சேர்த்துவிட்டு வாரிசேனன் அயோத்திக்குப் போனான். அங்கே இருக்குப்பன்ன அரசனிடம் ஒரு தேர்ப்பாகனுக அமர்ந்தான்.

காதல் கவருடல் கள்ஞஞ்டல் பொய்மொழிதல்
ஈதல் மறுத்த விவைகண்டாய் — போதிற்
சினையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி.

நளனும் தமயந்தியும் காடு புகுதல்

நளனும் தமயந்தியும் நிடதநாட்டை விட்டுப் பிரிந்தார்கள். அவர்கள் பிரிவைக் கண்ட நகர மாந்தரெல்லோரும் கண்ணீர் உதிர்த்தார்கள். தங்கள் அரசனின் கதியை நினைந்து உருகினார்கள். தமயந்தியைப் பார்த்து அந்நகரப் பெண்களெல்லாம் அழுதார்கள்.

நகரத்தைப் பிரிந்து அவர்களிருவரும் காட்டுவழியே சென்றனர். காய்கனிகளையும் கிழங்குவகைகளையும் அவர்கள் உண்டனர். மரநிழலில் உதிர்ந்த சருகுகளின்மேற் படுத்துறங்கினர். சிறுநீர் அருவிகளிற் தாகத்தைத் தீர்த்தனர்.

இங்நனம் செல்லும் நெறியில் தமயந்தியின் மிருதுவான பாதங்களிற் பருக்கைக்கற்கள் உறுத்தும்; அதனால் அவள் வருந்துவாள். அரண்மனையிலே அறுசுவை யடிசிலுண்டு, பஞ்சணையில் துயில்கின்ற இராசபத்தினி, கொடிய வனத்திலே எங்நனம் வசிப்பாள்? தமயந்தியின் வருத்தத்தைக் கண்ட நளன், “பெண்ணைங்கே! எனது வினைப்பயனை நானே அனுபவிக்கின்றேன். வீணைக

நீயுமேன் அனுபவிக்கவேண்டும்? காட்டிலே துஷ்ட மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும்; உண்பதற்கு ஏற்ற பொருள் கிடையாது. ஆகையால் நீ உன் பிதா வின் ஊராகிய விதர்ப்பதேசத்திற்குச் செல்'' என்றான்.

தமயந்தி இதைக் கேட்டதும் வருத்தமுற்று, ''பிராண்நாதா! தாங்கள்தான் எனக்குயிர். தங்களை இந்தக் கொடிய வனத்திலே தனியே விட்டு எங்ஙனம் செல்வேன்? ஆகையால் தாங்களும் என்னுடன் வருக. எனது பிதா தங்களை மிக வும் அன்புடன் வரவேற்பார்'' என்றாள். ஆனால் நளன் அதற்கியையவில்லை. ஆகையால் இருவரும் நெடுவழி நடந்தனர்.

நளன் வஸ்திரத்தை இழந்தமை

செல்லும் வழியில் ஒருத்தாகம் தென்பட்டது. அதன் கரையில் அழகான அன்னப்பறவைகள் பல கூடியிருந்தன. அதைக்கண்ட தமயந்தி அப்பறவைகளி லொன்றைப் பிடித்துத் தரும்படி தன் கணவனை வேண்டினான். நளனும் அதற்கியைந்து தான் தரித்திருந்த வஸ்திரத்தை வீசினான். அந்தோ! அப்பறவைகள் அவ்வஸ்திரத்தையுங் கொண்டு மேலே பறந்தன.

தானுடுத்திருந்தழேதுனியைப்பறிகொடுத்த நளன் மனஞ்சோர்ந்து தமயந்தியின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவன் தான் உடுத்திருந்த துகிலின் பாதியை நளனுக்களித்தாள். அவன் அதை வாங்கி யுடுத்தான். இருவருமாக ஒரு துகிலின் இரு

கரைகளையும் தரித்துக்கொண்டு சென்று ஒரு பாழ் மண்டபத்தையணுகினர். அதில் அன்றிராப்பொழுதைக் கழிக்கும் பொருட்டுப்படுத்துறங்கினர். பசிக்களையாலும் வழிநடந்த இளைப்பாலும் தமயந்தி அயர்ந்து நித்திரை செய்தாள். ஆனால் நளனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. கலியின் சூழ்ச்சிகள் அவன் மனதைக் கலக்கின. எப்படியாவது தன் மனைவியை அவ்விடத்தில் தனியே விட்டுச்செல்லத் தீர்மானித்தான். ஆனால் அவனுடுத்திருந்த வஸ்திரத்தின் ஒரு பாதியைத் தமயந்தி யுடுத்திருந்தால்லவா? அதனால் அவளது நித்திரைக்குப் பங்கள் செய்யாது நீங்க நளனால் முடியவில்லை.

நளன் தமயந்தியைப் பிரிதல்

பொல்லாத காலம் வந்தபோது அதற்கன்று கலமான காரியங்களும் வந்துகூடும். நளன், எங்ஙனம் அந்தச்சேலையின் பாதியைத் துணித்துச் செல்லவாம் என்று ஆலோசித்தான். அப்போது அவனருகில் ஒரு வாள் கிடந்தது. அது சனீஸ்வரனுல் அவ்வேலையிற் போடப்பட்டது. அதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான் நளன். உடனே அவன் தான் உடுத்திருந்த துகிலின் பாதியை வெட்டி விட்டுச் சந்தடியில்லாமல் வெளியேறினான்.

ஆனால், தமயந்தியைத் தனியே விட்டுச் செல்ல அவன் மனம் இரங்கியது. ஒருகனம் துக்கத்தோடு திரும்பி வருவான்; பின்னர் மனம் மாறுபட்டுத் திரும்பிச் செல்வான். அடுத்த கணம் இரக்கத்தோடு சிறிது நின்று யோசனை செய்வான்.

இங்ஙனம் நளன் தனது மனத்திலெழுந்த உணர்ச்சி களினால் வருந்தினான். பின்னர் ஒருவாறு மனத் திடங்கொண்டு நெடுந் தூரம் போய்விட்டான். தமயந்தி தன்னந்தனியே பாழ்மண்டபத்தி லுறங் கினான். கானகத்துறையுந் தெய்வங்கள்தான் அவளைக் காப்பாற்றவேண்டு மென்று நளன் தொழுதான்.

போயொருகான் மீனும் புகுந்தொருகான் மீண்டேகும் ஆயர் கொணர்ந்த அடுபாலின் — ரேயல் கடைவார்தங் கைபோல் வாயிற்றே காலன் வடிவாய் வேலான் மனம்.

காட்டில் தமயந்தி வருந்துதல்

பாழ் மண்டபத்திற் கண்ணயர்ந்த தமயந்தி விழித்ததும் நளைக் கானாது வருந்திப் புலம்பி னாள். ‘ஓருபோதும் விட்டுப் பிரியேன்’ என்று வாக்களித்தவர் இப்பொழுது இந்த இருளில் எங்கு சென்றனரோ என்று தவித்தாள். கொடிய விலங்குகள் சஞ்சரிக்கும் காட்டில் மன்னற்கு என்ன நேர்ந்ததோ? உண்பதற்கு என்ன கிடைக்குமோ? துன்பம் நேர்ந்த வேளையில் யார் தேறுதல் கூற உடனிருப்பார்?

இங்நனம் தமயந்தி எண்ணுத எண்ணமெல் லாம் எண்ணி மனம் புண்ணுவேன். தனது ஓரே தெய்வம் போன்ற கணவனைப் பிரிந்து அவளால் உயிர் தரிக்க முடியவில்லை. இறந்து படுவதே மேல் என எண்ணினாள். சிறிது நேரஞ் சென்றதும், தன் பர்த்தாவை ஓருவேளை எங்கேயாவது காணக் கூடுமோ வென்று எண்ணியவளாய், அழுது புலம்பிக்கொண்டே எழுந்து நடந்தாள். நாற் புறமும் கரிய இருள் சூழ்ந்திருந்தது. பாதங்களைப் பருக்கைக் கற்கள் உறுத்தின. புதர்களிலிருந்து வன விலங்குகளின் உறுமல் கேட்டது. இராக் குருவி கள் பயங்கரமாக ஓலித்தன. இவை யொன்றும் தமயந்திக்கு அச்சத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவ ஞடைய மனதில் நளைது எண்ணமே குடிகொண் டிருந்தது. நடு யாமத்தில் அவள் நெடுந்தாரம் நடந்து சென்றாள்.

தமயந்தி வேடனைச் சபித்தல்

பொழுது புலர்ந்ததும் தமயந்தி ஓர் ஆலமரத்தடியில் இருந்தாள். வழிநடந்த இளைப்பினால் அவள் சர்ரம் வாடிப்போயிற்று. சோர்ந்து நிலத்திற் படுக்கப்போகுஞ் சமயத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பு தமயந்தியை நோக்கி வந்தது. அவள் நடுநடுங்கிக் கூக்குரவிட்டாள். அவ்வேளையில், தெய்வந்தான் தோன்றியதுபோல, எங்கிருந்தோ ஒரு வேடன் வந்தான். அவன் தனது வில்லை வளைத்து அம்பெய்து மலைப்பாம்பைக்கொன்றான். தமயந்தி பயந்தெளிந்து தணக்கு ஆபத்திலுதலிய அவ்வில்லை வணங்கினான்.

ஆனால், அந்த வேட்டுவன் ஒரு துரோகி; கெட்ட குணமுள்ளவன்; இரக்கமற்ற பாவி; தமயந்தியின் அழகைக் கண்டு மயங்கிவிட்டான். ஆகையால், அவன் அவளைத் தனது மனைவியாக்க எண்ணங் கொண்டான். அத் துஷ்ட எண்ணத் துடன் வேடன் அவளைத் துன்புறுத்த முயன்றான். ஆனால், தமயந்தி கற்புள்ள பெண். தனது கணவனை யன்றி வேறொரையும் விரும்பமாட்டாள். அது பாவம் என்று அவளுக்குத் தெரியும். ஆகையால் அவள், “அண்ணே! என்னைத் தொடாதே, விட்டுவிடு” என்று இரங்கினான். ஆனாலுக்கொடியவன் கேளாது அவளைத் தீண்டும் படி கிட்ட நெருங்கினான். தமயந்தி கடுகடுத்து, “அடே துரோகி! என்ன பாவஞ் செய்யத் துணிந் தனை? நான் கற்புடைய பெண்ணைகில் நீ இக் கணமே நீருக்கடவை” என்று சபித்தாள். உடனே அவ் வேடன் எரிந்து சாம்பரானான்.

தமயந்தியை முனிவர்கள் ஆதரித்தல்

அதன்பின், தமயந்தி தன்னந்தனியே காட்டில் மூன்று நாட்கள் அலைந்து திரிந்தாள். பசியும் தாகமும் அவளை வாட்டின. உடல் மிகவும் இளைத்துப்போயிற்று. கடைசியாக அவள் ஒரு தடாகக் கரையை யடைந்தாள். அங்கே பல மான்கள் சூட்டமாக மேய்ந்துகொண்டு நின்றன. மரக்கிளைகளிற் குரங்குகள் தாவி விளையாடின. அவ்விடத்தே சில குடிசைகளுமிருந்தன. அதில் முனிவர்கள் வாசஞ் செய்தனர். அவர்கள் தமயந்தியை அங்புடன் வரவேற்றிருக்கன. உண்ண உணவும் தாகத்துக்குப் பானமுங் கொடுத்தனர். பின்பு அவர்கள் தமயந்தியின் வரலாற்றை விசாரித்தார்கள். தமயந்தி எல்லாவற்றையும் ஆதியோடு அந்தமாகக் கூறினார். முனிவர்கள், “அம்மணி! கவலைப்படாதே; சீக்கிரத்தில் நீஞ் கணவனையும், இழந்த இராச்சியத்தையும் அடைந்து சந்தோஷமாக வாழ்வாய்” என்று சொன்னார்கள். உடனே அவர்களெல்லோரும் மாயமாய் மறைந்தனர். அங்கிருந்த பர்ணசாலைகளையும் தடாகத்தையுங் காணவில்லை. தமயந்தி ஆச்சரியப்பட்டாள். இது தேவர்களின் செயல் தான் என்று உணர்ந்து தொழுதாள்.

வெறித்த விளமான்காள் மென்மயில்கா ஸிந்த
நெறிக்க ணெடிதூழி வாழ்வீர் — பிரித்தெம்மைப்
போனுரைக் காட்டுத்தோ வென்னுப் புலம்பினாள்
வானுடர் பெற்றிலா மான்.

தமயந்தி வியாபாரிகளைக் காணுதல்

தடாகக் கரையை நீங்கிச் சென்ற தமயந்தி காட்டுவழியே நெடுந்தூரம் நடந்தாள். அப் பொழுது சில வியாபாரிகள் தென்பட்டனர். அவர்களுடன் அனேக யானைகளும் குதிரைகளுமிருந்தன. தமயந்தியை அந்த நடுக்காட்டில் தனியே கண்டதும் அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர். சிலர் அவள் ஒரு தெய்வப் பெண் என்று எண்ணிப் பயந்தனர். அவ் வணிகக் கூட்டத்தின் தலைவன் மிகவும் நல்லவன். அவன் தமயந்தியிடம் மிக அன்புடன் பேசினான். தமயந்தி தனது துக்கரமான வரலாற்றைக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட தலைவன் மனமிரங்கி, “அம்மணி! நாங்கள் வியாபாரிகள்; சேதி நகரத்தை நாடிச் செல்கின்றோம். அவ்வூர் அரசனின் பெயர் சுபாகு. அவன் மிகவும் நல்ல குணமுடையவன். ஆகையால் எங்களுடன் வந்தால் நாங்கள் உண்ணை அங்கே சேர்த்து விடுவோம்” என்றான். தமயந்தியும் அதற்கிணங்கி அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றாள்.

மத யானைகள் அட்டகாசம்

சூரியன் அஸ்தமித்ததும் வணிகர் ஒரு நதிக்கரையிற் கூடாரமடித்து அதிற் தங்கினார்கள். நள்ளிரவில் எங்கிருந்தோ சில மத யானைகள் வந்து கூடாரங்களைப் பிடுங்கியெறிந்தன; பலர் யானைக் காலடியில் அகப்பட்டிறந்தனர். குதிரைக் களைவாம் ஓட்டமெடுத்தன. இதைக் கண்ட

தமயந்தி அச்சங்கொண்டு ஒடிப்போய் ஒரு மரத் தின் பின்னால் ஓளித்துக்கொண்டாள். மத யானை கள் போனவின்னர் அங்கே எஞ்சி நின்றவர்கள் “இத் தீச்செயலுக்குக் காரணம் நம்முடன் கூடி வந்த பெண்ணைய்த்தானிருத்தல் வேண்டும். அவள் ஒரு இராக்ஷஸ் பெண். ஆகையால் நாம் அவளை உடனே கொன்றுவிடுதல் வேண்டும்” என்று பேசிக்கொண்டனர். மரத்தின் பின்னால் நின்ற தமயந்தி, இதைக்கேட்டு நடுநடுங்கி, “தெய்வந் தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று தனக்குள் வேண்டினால். பின்னர் அங்கே நின்றால் ஆபத்தாக முடியும் என்று நினைத்து ஒருவர் கண்ணிலும் படாது காட்டினாள் ஒட்டம் பிடித்தாள்.

ஓடும்பொழுது தமயந்தியின் மனம் மிக வேதனையுற்றது. ‘இக்கொடுமைகள் நேர நான் என்ன பாவஞ் செய்தேனே? முற் பிறப்பிற் செய்த வினையின் பயனை இது? அந்தோ! நான் இறந் திருக்கலாகாதா? வணிகர் கூட்டத்தை யழித்த மதயானைகள் என்னையும் கொன்றிருக்கலாகாதா?’

தமயந்தி சேதிநகரை யணுகுதல்

இவ்வாறு வருந்திக்கொண்டே தமயந்தி சேதி நகரை யடைந்தாள். அவளது உடம்பிற் பாதி வஸ்திரந்தான் இருந்ததல்லவா? கூந்தல் அழுக்கு நிறைந்து காணப்பட்டது. அலங்கோலமான தோற்றத்தோடு அவள் தெருவீதியில் நடந்து சென்றாள். இதைக் கண்ட சில காடையர்கள் கேலி செய்தனர். தமயந்தி ஒன்றும் பேசாது

தன்வழியே போனால். இந்தக் காட்சியை ஒரு சாளரத்தின் வழியே பார்த்தாள் சேதிநாட்டரசனின் தயார். அவள் உடனே தமயந்தியை அழைத்து, “பெண்ணே! உன்முகத்தைப் பார்த்த தால் நீ உயர்குடிப் பிறந்தவளாகக் காணப்படுகிறோய். நீ யார்? இப்படித் தனியே செல்லக் காரணமென்ன? உள்ளதை யொளியாமற் சொல்” என்று வினவினால்.

தமயந்தி அரசியை நோக்கித் “தாயே! நான் அயல் தேசத்தவள். பணி செய்வதே என் தொழில். ஒருநாள் நானும் என் கணவனும் காட்டு மார்க்கமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் வழிதவறி என் கணவனைப் பிரிந்துவிட்டேன். இப்பொழுது நான் அவரைத் தேடி யலைகிறேன். அவ்வழியில் தற்செயலாக இங்குற்றேன்” என்றால்.

அரசி அவளைப் பார்த்து. “மகளே! நீ யொன்றுக்கும் வருந்த வேண்டாம். இங்கேயே என் புதல்வி சுநந்தையின் தோழியாக இருக்கக் கடவை. உன்கணவன் இருக்குமிடத்தை ஏவலாளர் மூலம் அறியச் செய்கிறேன்” என்றால். தமயந்தி யும் அதற்குடன்பட்டு அங்கேயே தங்கினால்.

என்னிடத் தனிவனத்திட் டெங்கோன் பிரிந்தேக் வன்னவனைக் காணு தலமருவே — னின்கர்க்கே வந்தே னிதுவென் வரவென்றால் வாய்புலராச் செந்தேன் மொழிபதறுச் சேர்ந்து.

நளன் கார்க்கோடகனைக் காறுதல்

கானசத்தே காரிருளிற் காதவியைப் பிரிந்து சென்ற நளன், பல காததூரம் அலைந்து திரிந்தான். ஒருநாள் அவன் காட்டு மார்க்கமாகப் போகையில் ஒரு தீச்சுடரைக் கண்டான். அத் தீயினின்றும் எழுந்த ஒரு குரல், “என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று சத்தமிட்டது.

நளன் ஆச்சரிய வசத்தனைய் அத்திசையை அணுகினன். எரிந்துகொண்டிருந்த அத்தீயினுள் ஒரு பெரிய மலைப்பாம்பு கிடந்து துடித்தது. நளனைக் கண்டதும் அந்தச் சர்ப்பம், “ஏ நளனே! அஞ்சற்க; யான் கார்க்கோடகனைன்னும் சர்ப்ப ராசன். நாரதமுனியின் சாபத்தினால் இக் கதிக்குள் ளானேன். ‘ஓருவராலும் இச் சாபத்தை நீக்க முடியாது; ஆனால் நளன் என்ற அரசனால் மாதி திரம் நீங்கும்’ என்று நாரதன் கூறியிருக்கிறான். ஆகையால், வேந்தே, என்னை இத் தீயினின்றும் வெளியேற்றுவாய். உனக்கு யான் பிரதியுபகாரம் செய்வேன். இது சத்தியம்” என்றது.

நளன் உருவம் மாறுதல்

நளனும் மனமிரங்கிக் கார்க்கோடகனைத் தீயினின்றும் வெளி யேற்றினான். அப்போது அந்தச் சர்ப்பம் நளனின் காலிற் கடித்தது. உடனே நளன் தன் சுயரூபம் மாறிக் கருமையானான். கார்க்கோடகன் அவனை நோக்கி, “அரசனே!

என்னை நன்றி கெட்டவனுக என்னிவிடாதே. உன் கோலத்தைக் கண்டு கவலுற்றேன். இது உன் நன்மைக்கேயாம் என்பதை உணர்வாய். இதுகாறும் உன்னை வருத்தியது சனீஸ்வரன். என் னுடைய விஷமானது இப்போது உன்னுடலிற் படிந்திருக்கிறது. ஆகையால் இனிமேல் சனீஸ் வரன் அதனால் மிகவும் துன்புறுவான். உனது துன்பங்க ஸௌலாம் விரைவில் நீங்கிவிடும். அன்றியும் இவ் வேற்றருறுவத்தில் ஒருவரும் உன்னை நளன் என அறியமாட்டார்கள். அது உனக்கு ஒரு துணையாயிருக்கும். அயோத்தி வேந்தனுகிய இருதுபன்னனிடம் நீ செல்வாய். அவனிடத்தில் ஒரு தேர்ச் சாரதியாக அமர்ந்து கொள்வாய். அவன் உனக்கு நல்ல நன்பனுவான். சூதாட்டத் தில் இருதுபன்னன் மிகவும் சமர்த்தன். அந்த வித்தையை அவனிடங் கற்றுப் புட்கரணை நீ வெற்றிகொள்வாய். உன் சுயருபத்தை விரும்பி ஞேல் உடனே என்னை நினை. அப்போது இந்த வஸ்திரத்தையும் தரித்துக்கொன்டு என்று சொல் விக் கார்க்கோடகன் ஒரு நீலப் பட்டாடையைக் கொடுத்தது.

நளன் இருதுபன்னனை அடைதல்

நளன் மிகுந்த நன்றியறிதலோடு அவ் வஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அயோத்திமா நகரை நோக்கி நடந்தான்.

இருதுபன்னன் மிகவும் நல்ல அரசன். தனது வேலைக்காரர்மேல் மிகுந்த அன்புள்ளவன். அவ்

வரசனிடம் நளன் போய், “மன்னரே! அடியேன் வாகுகள் என்ற பெயருள்ள ஒரு தேர்ப்பாகன். குதிரைகளை நடத்துவதிற் சமர்த்தன். அன்றியும், சமயற் றூழிலிலும் கைதேர்ந்தவன். தமது அரண்மனையிற் பணியாளாக ஏற்றருள்வீர்” என்றிரந்தான்.

இருதுபன்னன் மனமகிழ்ந்து நளைத் தமது பிரதம தேர்ப்பாகனுக அமர்த்தினான். அவன்கீழ் வாரிசேனன் ஜீவலன் என்ற இருவர் இருந்தனர். இந்த வாரிசேனன்தான் முன்னர் நளனுடைய தேர்ப்பாகனுயிருந்தவன் என்பது ஞாபகமிருக்கிறதா?

நளன் தமயந்தியை நினைத்து வருந்துதல்

ஒரு நாள் நளன் மிகுந்த கவலையோடு காணப்பட்டான். அவனுடைய வதனம் வாடிப்போயிருந்தது. கானகத்தில் தன்னந்தனியே விட்டுப் பிரிந்த தன்தேவியை நினைந்துருகினான். அல்லும் பகலும் அவனுடைய சிந்தை துயருற்றது. இதைக் கவனித்த ஜீவலன் நளைன யணுகித் “தோழா! ஏன் உன் முகம் இப்படி வாட்டமுற்றிருக்கின்றது? உனக்கு நேர்ந்த இடுக்கண் யாது?” என வினவினான். அதற்கு நளன், “ஜீவல! எனக்கு ஒரு அருமையான நண்பனுள்ளான், அவனுடைய மனைவி மிகவும் கற்புடைய பெண். தனது கணவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தபோதும் அவள் அவனை விட்டுப் பிரியவில்லை. அவன் கானகம் சென்ற போதும் உடன் கூடிச்சென்றாள்; ஆனால் அந்த

வஞ்சகன் ஒருநாள் தன் மனைவியைக் காட்டிலே
தனியாக விட்டுப் பிரிந்தான். இப்பொழுது நல்ல
சுகமாயிருக்கிறான் அவன். ஆனால் அவனுடைய
கற்பு மிகுந்த மனைவி எங்கே? அவள் எப்படி
யிருக்கிறான்?'' என்றான்.

ஜீவலன் துக்கத்தோடு கேட்டுக்கொண்
டிருந்தான்.

காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
பதகளைப் பார்க்கப் படாதென்றே — நாத
மளிக்கின்ற வாழிவா யாங்கலவு! ஓடி
யோளிக்கின்ற தென்றே வுரை.

9

தமயந்தியைத் தூதுவன் காணுதல்

நளனும் தமயந்தியும் கானகமுற்ற செய்
தியை, விதர்ப்ப வேந்தனுகிய வீம னறிந்ததும்
மிக விசனமெய்தினான். உடனே அவ் வேந்தன்
தன் ஏவலாளரை நாலா திசைகளிலுமனுப்பித்
தேடச் செய்தான். இங்குனம் சென்றவர்களில்
சுதேவன் என்ற பிராமணனும் ஒருவன். இப்
பிராமணன் பல தேசங்களையும் கடந்து சேதி
நகரை நண்ணினான். அந் நகரில் அரசன்தேவி
யின் அந்தப்புரத்தில் புதிய பணியாளோருத்தி
யுள்ளாள் என அறிந்தான். இவள் யாராயிருக்கக்

கூடும் எனச் சிந்தித்து ஒரு நாள் அப் பிராமணன் காத்திருக்கையில் தமயந்தி அங்கே தோன்றினார். அவளைக் கண்ட பிராமணன் மனமகிழ்ச்சியுடன் வந்தனஞ் செய்து, “தேவி! தங்கள் பெற்றூர் தங்களைக் காணுது கவலைகொண்டுள்ளார். ஏவ லாளர்கள் பல தேசங்களிலும் தேடியலைகின்றனர்” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட தமயந்தி ஆற்றெழுதைத் துயரத் தினாற் கண்ணீர் பெருக்கினால். தனது கண்மணி கள் போன்ற இரு குழந்தைகளையும் நினைத்து வருந்தினால். இவள் வருத்தத்தைக் கண்ட சுநந்தை உடனே தனது தாயிடம் தெரிவித்தாள். அரசன் தேவி சுதேவனைக் கண்டு, “பிராமணரே, இப் பெண்ணை நீரறிவீரா? இவளின் வரலாறு யாது?” என வினவினால். அதற்குச் சுதேவன், “தேவி! இம்மாதரசி ஒரு பணிப்பெண்ணான் கருதற்க. இவள் விதர்ப்ப வேந்தன் மகள். நிடத் தாட்டை யரசாண்ட நளனது பாரி. தமயந்தி என்னும் பெயரையுடையாள். காலக் கொடுமையினால் நளன் நாடு நகரிழந்து காடுற, இவரும் பின் தொடர்ந்தாள். அங்கே வழி தவறி இவள் நுட்பாலுற்றனள். இவளது பெற்றூர் இவள் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர்” என்று கூறி முடித்தான்.

அரசி தமயந்தியை இன்னுள்ள அறிதல்

சுதேவன் மாற்றங்கேட்ட அரசி ஆச்சரிய முற்று, “தமயந்தி இவளாயின் இவளது புருவ

மத்தியில் ஒரு அடையாள முண்டே '' என்று கூறி அழுக்கேறியிருந்த தமயந்தியின் நெற்றியைத் துடைத்தாள். அங்கே ஒரு மச்சமிருக்கக் கண்ட தும் அரசி மனமகிழ்ந்தாள். உடனே தமயந்தியை அன்போடு அலைத்துக்கொண்டு '' என் மகளே! இதுவரையும் நான் உன்னை இன்னைளனக் கண்டு கொள்ள வில்லையே! உனது தாயின் சகோதரி யல்லவா யான்? இவ்வரண்மனை இனி உனக்குச் சொந்தம். மற்றும் என்னிடமுள்ள யாவும் உனக்குச் சொந்தம் '' என்று கூறினாள்.

தமயந்தி, '' தாயே! தாங்கள் என்னிடம் எவ்வளவோ அன்பாயிருந்தீர்கள்; இங்கேயே நானிருக்க விரும்புவேன்; ஆயினும் என் குழந்தை கலை நான் பார்க்கவேண்டும். எனக்கு அவர்களைக் காணும் ஆவல் துடிக்கிறது. ஆகையால் நான் விதர்ப்ப தேசம் செல்லத் தாங்கள் உத்தரவு தரல்வேண்டும் '' என்று கூறினாள். சேதி நாட்டு அரசி மனமகிழ்ந்து விடைகொடுத் தனுப்பினாள்.

தமயந்தி விதர்ப்ப தேசம் திரும்புதல்

அரசியின் விடை பெற்றுக்கொண் டேகிய தமயந்தி சுதேவன் என்ற பிராமணனுடன் விதர்ப்ப தேசத்தை அடைந்தாள். வீமனும் தேவியும் அவளை அன்போடு வரவேற்றார்கள். தாயைக் கண்ட இரு குழந்தைகளும் ஓடோடியும் போய்த் தமயந்தியை ஆலிங்கனம் செய்தார்கள். அவள் அவர்களைத் தூக்கி முத்தமிட்டாள். அரண்மனையில் எல்லோரும் சந்தோஷமுற்றனர்.

ஆனால் தமயந்தி மாத்திரம் சந்தோஷமா யிருக்கவில்லை. சதா துக்க முகத்துடனேயே யிருந்தாள். என்னேரமும் தனது பர்த்தாவை நினைத்து வருந்தினான். நளைப் பிரிந்து அவளால் வாழமுடியவில்லை. இதைக்கண்ட அவள் தந்தை தூதுவரை ஏவிப் பல தேசங்களிலும் நளைந்தேடச் செய்தான். அத் தூதுவர்கள் ஓவ்வொரு திசையாக நெடுந்தூரம் பிரயாணஞ்செய்தனர். ஆனால் ஒரிடத்திலாவது நளைக் காணவில்லை. அவர்கள் இளைத்துப்போயத் திரும்பிவந்தனர்.

கோயிலு மந்தப் புாழுங் கொடிநூடங்கும் வாயிலு சின்று மயங்கியவே — தீயகொடுங் கானுள மக்களையுங் கைவிட்டுக் காதலன்னின் போனால் புகுந்த பொழுது.

10

தமயந்தி நளைத் தேட ஆளனுப்புதல்

நளனுடைய இருப்பிடத்தை அறியத் தமயந்தி ஒர் உபாயம் செய்தாள். தான் இரண்டாம் முறையாக விவாகஞ் செய்ய விரும்புவதாகவும், அதற்கு ஒரு சுயம்வரம் ஏற்படுத்தப்போவதாகவும் ஒலை போக்கினால். இந்த ஒலையைக் கொண்டு சென்ற தூதுவன், அயோத்திமாநகரை யடைந்தான். அங்கே இருதுபன்ன அரசனிடம் போய் ஒலையைக் கொடுத்தான். விதர்ப்ப தேசத்து வீமன் மகள் தமயந்தியை மணக்க யார்தான் விரும்ப மாட்டார்கள்? ஆகையால் அவளைது சுயம் வரத்தைக் கேள்விப்பட்டவுடன் இருதுபன்னன்

உவகை பூரித்தான். அடுத்தநாட் காலையே சுயம் வரத்துக்கு ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டிருந்தது. ஆகவே, இருதுபன்னன் தனது சாரதி வாகுகளை அழைத்து, “சாரதி! நாளைக் காலையில் விதர்ப்ப தேசம் போய்ச் சேரவேண்டும். தமயந்திக்குச் சுயம்வர மென்று ஒலை வந்திருக்கிறது. ஆகையால் உடனே தேரைக் கொண்டுவா” என்று சட்டனையிட்டான்.

தமயந்திக்குச் சுயம்வரம் என்று கேட்ட நளன் வருந்துதல்.

தமயந்திக்குச் சுயம்வரம் என்று கேட்டதே சாரதி வேடத்திலிருந்த நளன் திகைத்துப் போனான். ‘அவனுடைய கணவனுகிய நான் உயிரோடிருக்கும்போது அவள் எங்ஙனம் மறுமணஞ் செய்யத் துணிந்தாள்? ஒருவேளை நான் இறந்து விட்டேன் என்று கருதினாலோ? ஆனால் அவள் கற்புடைய பெண்ணல்லவா? ஆகையால் இத் தகைய ஓர் அவதூரூப காரியத்தைச் செய்யத் துணியமாட்டாலோ. அல்லது நான் எங்கே யிருக்கிறேன் என்று அறிந்துகொள்ள இச் சூழ்ச்சியைச் செய்கின்றனலோ? ஜீயோ, பாவம். அவள் என்னைக்காணுது மனம் நொந்திருக்கிறான்; எது எங்ஙனமாயினும் இப்போது நான் விதர்ப்ப தேசம் போவதே உகந்தது. அங்கே போய் என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கலாம்’.

இங்ஙனம் நளன் தனக்குள்ளே எண்ணினால். அவனுடைய மனம் நிம்மதி யற்றுத் தவித்தது. உடனே தேரிற் பரிகளைப் பூட்டிவந்து வாயிலில் நிறுத்தினான். இருதுபன்னன் மகிழ்ச்சியுடன் வந்து தேரில் ஏறினான். வாரிசேனன் ஆகிய தேர்ப்பாக னும் ஏறி நளனுக்கருகில் அமர்ந்துகொண்டான்.

இருதுபன்னன் சுயம்வரத்துக் கேகுதல்

அரசன் தேரில் ஏறி அமர்ந்தவுடன் நளன் குதிரைகளை வாயுவேகம் மனோவேகமாகப் பறக் கும்படி தட்டிவிட்டான். குதிரைகள் செலுத் தும் திறமையைக் கண்ட வாரிசேனன் தனக்குள், ‘இவன்தான் நளனுக இருக்கவேண்டும். இப்படித் தேர் செலுத்துவதில் அவனுக்கிளையானவர்கள் வேறில்லை. ஆனால் நளன் தனது உண்மையான உருவத்தை மறைத்து மாறுவேடத் துடனிருக்கிறான் போலும்’ என்றெண்ணினால்.

காற்றுப்போல் வேகமாகத் தேர் சென்று கொண்டிருக்கையில், இருதுபன்னனின் உத்தரீயம் பறந்து விழுந்தது. அதை எடுப்பதற்காகத் தேரை நிறுத்தும்படி அரசன் நளனிடஞ் சொன்னபோது நளன், “அரசே, தேர் பத்து யோசனைக்கப்பால் வந்துவிட்டதே!” என்றான். அதைக்கேட்ட இருதுபன்னன் ஆச்சரியமுற்று, “வாகுகா! உன்னைப் போல் தேர் செலுத்துவதில் திறமையுள்ளவனை நான் கண்டிலன்” என்று சொல்லித் தனக்குத் தெரிந்த கணித சாஸ்த்திரத்தை நளனுக்குச் சொல் விக்கொடுத்தான். குதாடுவதிற் சமர்த்தனை இருதுபன்னன் அந்த வித்தையையும் நளனுக்குப் பேசித்தான். நளன் அதற்குப் பதிலாக இருதுபன்னனுக்குத் தேர் செலுத்தும் வித்தையைக் கற்பித்தான்.

வீமணை இருதுபன்னன் காணல்

இங்ஙனம் சென்று, தேர் விதர்ப்ப தேசத்தையடைந்தது. தேரின் சத்தத்தைக் கேட்ட தமயந்தி, இவ்வளவு வேகமாக வரும் தேர்

தனது கணவன் நளனுலேதான் செலுக்தப்படும் என அறிந்தாள். இருதுபன்னன் தேரைவிட்டிரங்கி வீமனின் கொலுமண்டபத்தை யடைந்தான். ஆனால் அவன் எண்ணிச் சென்றவாறு அங்கே சுயம்வர மண்டபத்தையும் மற்றும் ஆடம்பரங்களையும் காணவில்லை. வீமன் இருதுபன்னனை யுபசரித்து அவன் வந்த நோக்கத்தை விசாரித்தான். இருதுபன்னன் விவேகியா தலால் தான் சுயம்வரத் திற்கு வந்ததாகக் கூறவில்லை. வீமனைப் பார்த்து விட்டுப் போக வந்ததாகச் சொன்னான்.

நளைக் காணத் தமயந்தி தோழியை யனுப்புதல்

இதற்கிடையில் வாகுகளுகிய நளன் குதிரை களைக் கொண்டுபோய்க் கட்டினான். தேர்ப்பாக ஒக வந்தவன் நளன்தானே என்று அறிந்துவரும் பொருட்டுத் தமயந்தி தனது தோழி கேசினியை அனுப்பி வாகுகளுடைய செயல்களை அவதானிக்கும்படி ஏவினான்.

கேசினி அவ்வாறே சென்று வாகுகளைக் கவனித்தாள். அவனுடைய அற்புதச் செயல்களைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றார்கள். உடனே அவள் தமயந்தியிடம் போய், “தேவி! அந்தத் தேர்ச் சாரதி யின் அற்புதங்களை யான் எங்ஙனம் கூறுவேன்! அவன் வீட்டினுள் நுழையும்போது தாழ்வாரங்கள் தாமாகவே உயர்ந்து வழிவிடுகின்றன. பாத்திரங்களில் நீர் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. வைக்கோலைப் போட்டால் நெருப்புத் தானுகவே முண்டுவிடுகிறது. அவன் சமைத்த உணவு மிக மிக உருசியாயிருக்கிறது” என்றார்கள்.

இச் செய்திகளைக் கேசினி கூறக் கேட்ட தமயந்தி அகமகிழ்ந்து, “இவர் எனது பர்த்தா வாகிய நளன்றி வேறில்லை; இருந்தாலும் இன்னும் சோதிப்போம்” என்று எண்ணித் தனது இரு குழந்தைகளையும் நளன் முன்பு அனுப்பினால்.

நளன் குழந்தைகளைக் காணுதல்

குழந்தைகளைக் கண்ட நளன் ஆனந்தத்தினால் அவர்களைத் தூக்கி உச்சிமோந்து கண்ணீர் பெருக்கினான். இத்தனை காலமும் பிரிந்திருந்த அவன் இப்போது மகிழ்ச்சி யெய்தினான். எப்படியிருந்தாலும் தனது சொந்தப் புதல்வரல்வா? அவர்களையார்போட்டனைத்து நளன் அழுதான்.

நளனைத் தமயந்தி யறிதல்

இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட கேசினி ஒடிப்போய்த் தமயந்தியிடம் கூறினால். தமயந்தி உவகை பூரித்து, “வாகுகளே எனது பர்த்தா என்பதில் இனி எனக்கு எள்ளவிலும் ஜயமில்லை” என்று கூறினால். உடனே அவன் தனது தந்தையாகிய வீமனிடம் எல்லா விஷயத்தையும் தெரிவித்தாள். வீமன் சாரதியாகிய வாகுகளைச் சபைக் கழைத்து விசாரிக்கவும் வாகுகளுகிய நளன் தனக்குக்கார்க்கோட்கன் கொடுத்த போர்வையை உடுத்திக் கொண்டான். அப்போது நளனது சுயரூபம் கிடைத்தது. இதைக் கண்ட எல்லோரும் பெரிய ஆச்சரியமுற்றனர். இருதுபன்னன் நளனை வணங்கி, “அரசே, உன்னை இன்னுளென்றறி யாது தேர்ப்பாகனாக வைத்திருந்தேன். அப்பிழையை மன்னிக்கவேண்டும்” என்றான். நளன் அதற்கு, “தங்களில் ஒரு குற்றமுமில்லை. நான்

நளைாத தமயந்தி அறிதவ்

கலியின் வயத்தனுயிருந்தேன்; அன்றியும் இன்று தமயந்தியை நான் வந்தடைய உதவியாயிருந்த வர் தாங்கள்லவா’’ என்றான்.

அப்போது தமயந்தி தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து, ‘‘தேவரீர் இங்கு வரும்பொருட்டு நான் சுயம்வரம் என்று சொல்லியனுப்பினேன்’’ என்றார்.

நளன் நாடு நகரைத் திரும்ப அடைந்து சந்தோஷமாக வாழ்தல்

நளன் திரும்பி வந்தமையும் சுயரூபம் பெற றமையும் எல்லோருக்குஞ் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தன. பின்னர், நளன் தனது நாட்டுக் குப் போன்றன. அங்கே புட்கரனுடன் மறுபடி சூதாடி அவனை வென்றான். தானிழுந்த யாவற றையும் திரும்பப் பெற்றான். சனீஸ்வரன் அவன் முன் தோன்றி நளனை வணங்கி அரசே, ‘‘நான் செய்த அபராதத்தை மன்னித்து நீ இனி உன் மனைவி மக்களுடன் சந்தோஷமாக வாழக் கட்டவை!’’ என்று ஆசீர்வதித்துச் சென்றார்.

நளன், தனது தேவி தமயந்தியுடனும் மக்களுடனும் நெடுங்காலம் நிடத் தாட்டிற் செங்கோல் செலுத்தி வாழ்ந்தான். தமயந்தி கற்புள்ள பெண் ணைக்கயால் நளனுக்கு வந்த துன்பங்கள் யாவும் நீங்கின.

கார்பெற்ற தோன்கயோ கண்பெற்ற வாண்மூகமோ
நீர்பெற் றுயர்ந்த நிறைபுலமோ — பார்பெற்று
மாதோடு மன்னன் வரக்கண்ட மாங்கருக்
கேதோ ஏராப்ப னெதிர்.

சுன்னுகம்
 வட-இலங்கைத் தமிழ்நாற் பதிப்பக
 பாலபோதினி உபபாட நூல்கள்

- ★ பரதன்
- ★ இராஜாடேசிங்கு
- ★ தமயந்தி
- ★ இராமாயணச் சுருக்கம்
- ★ சந்திரமதி
- ★ குசேலர் சரிதம்
- ★ சாவித்திரி
- குகன்
- ★ சகுந்தலை சரிதை
- ★ திருமாவளவன்
- ★ மணிமேகலை சரிதை

விற்பனை உரிமையாளர் :

சுன்னுகம் : தனலக்ஞுமி புத்தகசாலை

விலை : ரூ. 22-00